Εἰς 1.200.000.000 δραχμῶν ἀνέρχονται οἱ νέοι φόροι, ποὺ ἐπέβαλεν ἡ Κυβέρνησις κατὰ τὸν πρῶτον χρόνον τῆς θητείας της. Καὶ ἦτο φυσικόν, διὰ ν' ἀντεπεξέλθῃ εἰς τὴν πολιτικὴν τῶν «ἡμετέρων». Πῶς, ὅμως, θ' ἀντεπεξέλθῃ ὁ λαὸς εἰς τὰς στοιχειώδεις ἀνάγκας του;

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

Τίποτε τὸ νεώτερον διὰ τὸ Πανεπιστήμιον τῶν Πατρῶν, ἀλλ' οὔτε καὶ καμμία γενικωτέρα μέριμνα τῆς Κυβερνήσεως ἐκδηλοῦται διὰ τὴν πόλιν μας. Καὶ ὁ λαὸς ἐβαυκαλίσθη μὲ τὴν ψευδαίσθησιν, ὅτι ὁ συμπολίτης Πρωθυπουργὸς θὰ εἶχε, τοὐλάχιστον, τὴν φιλοδοξίαν νὰ προσφέρῃ κάτι τὸ θετικὸν εἰς τὰς Πάτρας...

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΣ

ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΤΟΜΑ

Κάτι ποὺ ὁ καθένας πρέπει νὰ γνωρίζη

Ὑπὸ τοῦ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΗΛ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐκ τῶν στατιστικῶν προκύπτει ὅτι στὴ χώρα μας ἡ ὑγιεινή, ἡ πρόληψις καὶ ἡ θεραπεία τῶν παθήσεων τῶν δοντιῶν καὶ τοῦ στόματος παραμελεῖται σὲ πολὺ ἄσχημον βαθμόν.

Τὰ αἴτια αὐτῆς τῆς καταστάσεως ὀφείλονται: α) στὴν ὑποτυπώδη ὀδοντιατρικὴν παρακολούθησιν τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἐκ μέρους τῶν γονέων ὡς καὶ ἐκ μέρους τοῦ σχολείου καὶ β) στὸν φόβον, ποὺ προξενεῖ τὸ ἄκουσμα μόνον τῆς ὀδοντιατρικῆς ἐπισκέψεως.

Ἂς ἐξετάσωμε λοιπὸν χωριστὰ τὰ αἴτια αὐτά.

Στὶς περισσότερες πολιτισμένες χῶρες τοῦ κόσμου, ὅταν τὸ παιδὶ ἐμφανίζῃ τὰ πρῶτα του δόντια, οἱ γονεῖς του θὰ τοῦ πάρουν μία μικρὴ παιδικὴ ὀδοντόβουρτσα καὶ θὰ τοῦ δείξουν τὸν τρόπον νὰ παίζῃ μὲ αὐτήν. Σᾶς διαβεβαιῶ ὅτι κανένα παιδὶ δὲν θὰ δυσανασχετήσῃ, ἀλλὰ τοὐναντίον αὐτὸ τὸ «παιχνίδι» θὰ τὸ ζητᾶ ἐπιμόνως ἀπὸ τὴν μητέρα του. Ἔτσι, τὸ παιδὶ ἀπὸ τὴν πρώτη του ἡλικία θὰ ἐκπληρῇ τοὺς ὅρους ὑγιεινῆς τῶν δοντιῶν, νομίζοντας ὅτι καὶ αὐτὸ ἀνήκει στὸν κόσμον τῶν παιχνιδιῶν του. Πρώτη φροντὶς λοιπὸν τῶν γονέων, ἡ μικρὴ δαπάνη ἀγορᾶς μιᾶς παιδικῆς ὀδοντόβουρτσας.

Κατόπιν ἔρχεται ἡ συμπεριφορὰ τοῦ γονέως ἀπέναντι στὸ παιδί. Πολλὲς μητέρες διὰ νὰ ἀποφύγουν τὴν «γκρίνια» καὶ τὸ κλάμα τοῦ παιδιοῦ δὲν διστάζουν νὰ κάμνουν χρῆσιν τοῦ ὀνόματος τοῦ γιατροῦ, λέγοντας: «ἂν δὲν καθίσῃς φρόνημα, θὰ σὲ πάω στὸν γιατρὸ νὰ σοῦ κάνῃ ἔνεσι ἢ νὰ σοῦ βγάλῃ τὸ δόντι». Αὐτὸ εἶναι τὸ μεγαλύτερο σφάλμα τῶν γονέων. Νὰ παρουσιάζουν τὸν γιατρὸν ὡς «μπαμποῦλαν». Καὶ συμβαίνει σὲ παιδιά, ποὺ διὰ πρώτην φορὰν προσέρχονται στὸ ὀδοντιατρεῖον χωρὶς νὰ ἔχουν ποτὲ τους δοκιμάσει τὸ χέρι ὀδοντογιατροῦ, νὰ εἶναι φοβισμένα καὶ ἀνήσυχα, νὰ μὴν δέχωνται οὔτε τὸ στόμα τους ν' ἀνοίξουν διὰ νὰ προσφέρῃ ὁ γιατρὸς τὶς ὑπηρεσίες του. Καὶ ὅλα αὐτά, διότι οἱ γονεῖς τοῦ παιδιοῦ τὸ ἐτρόμαξαν ἢ ἐμίλησαν μπροστά του, ὅτι ὁ ὀδοντογιατρὸς πονάει. Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς συμπεριφορᾶς εἶναι, τὸ παιδὶ νὰ ἐγκαταλείπῃ τὸ ἰατρεῖον χῶρὶς θεραπείαν καὶ ἡ κατάστασις τοῦ στόματός του νὰ χειροτερεύῃ μὲ ἀπρόσβλεπτες συνέπειες.

Καὶ πάλιν ἡ ἐνοχὴ τῶν γονέων ἐξακολουθεῖ. Ἔχουν τὴν ἐσφαλμένην ἐντύπωσιν, ὅτι ἐπειδὴ τὰ νεογιὰ δόντια - δηλαδὴ τὰ πρῶτα τους δόντια - θὰ πέσουν καὶ θὰ βγοῦν τὰ καινούργια, δὲν χρεῖάζονται θεραπείαν. Ἀποτέλεσμα τούτου εἶναι, τὸ παιδὶ νὰ πονάῃ ἀπὸ τὶς προκεχωρημένες κουφάλες τῶν δοντιῶν του, νὰ γίνεται ἀνήσυχο καὶ νευρικό, ἡ δὲ μητέρα του διὰ νὰ τοῦ καταπραΰνῃ τὸν πόνον, κάνει μόνη της τὸν γιατρὸν καὶ τοῦ βάζει ἀστιρίνη ἐπάνω στὸ δόντι καὶ στὰ οὖλα

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΟΥ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ καὶ ὁ κόσμος του

==Διασκευὴ ἀπὸ τὸ Γαλλικὸ==
Ὑπὸ τοῦ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ Π. ΣΒΕΤΣΟΥ

Ἡ Α. Μ. τὸ Παιδί, εἰς κάθε ἐποχὴν καί, πολὺ περισσότερον, εἰς τὴν σημερινήν, μὲ τὰ ἐντόνως ἀντικρουόμενα ἰδεολογικὰ ρεύματα, ἀποτελεῖ εἰς ὅλας τὰς χώρας τὸ ἐπίκεντρον τοῦ ἐνδιαφέροντος τῆς Πολιτείας, τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Κοινωνίας. Παιδαγωγοί, κοινωνιολόγοι, πολὺ περισσότερον οἱ γονεῖς φροντίζουν μετὰ στοργῆς, ὥστε τὸ παιδί, ὁ Θησαυρὸς αὐτός, ὅπως προσφυέστατα ἀποκαλεῖται, νὰ παιδαγωγῆται καὶ ν' ἀνατρέφεται κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ δημιουργῆται τὸ μέλλον του ἐλπιδοφόρον. Ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ βοηθήματα γονέων καὶ παιδαγωγῶν διὰ τὸ ὑψηλὸν ἔργον των θὰ παραθέτωμεν, κατὰ Κυριακήν, τὰς ἁπλᾶς, ἀλλὰ τόσον βαθυστοχάστους σκέψεις τοῦ Γάλλου κοινωνιολόγου Ζιράρ, ἀρχίζοντες ἀπὸ σήμερον.

Παναγιώτη, ἔλεγε μιὰ μητέρα στὸ ἀγοράκι της· πῶς σέ λένε;

—Θησαυρό, ἀπαντοῦσε τὸ παιδί.

«Θησαυρέ, ἀγαπητέ μου Θησαυρέ», ἦταν ἡ προσωνυμία τρυφερότητος, ποὺ ἡ μητέρα ἔδινε στὸν Παναγιώτη, ἀπὸ τὶς πρῶτες ἡμέρες, ποὺ ἐγεννήθη. Τὸ ἀγοράκι αἰσθανόταν μεγάλη εὐτυχία, ποὺ τὸ ὠνόμαζαν ἔτσι. Τὸ ὄνομα «Θησαυρὲ» τὸ ἔτερπε καὶ τὸ ἐφαίδρυνε.

Τὸ παιδὶ εἶναι ὁ πολυτιμότερος ἀπὸ ὅλους τοὺς θησαυρούς, πρὸ παντὸς ὅταν εἶναι εὐχάριστο, καλό, περιποιημένο, ἀγαπητὸ ἀπὸ τοὺς οἰκείους του, σεβαστικό, μελετηρό, ἀφοσιωμένο.

Τὸ παιδὶ εἶναι ὁ ἄνθρωπος μὲ ὅλο τὸ μέλλον του. Εἶναι ἡ ἐλπίδα τῆς οἰκογενείας, τῆς κοινωνίας καὶ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ μαρκησία Πιζιέ, ὑπενθυμίζουσα στὸν Λουδοβίκο 15ο τὴν πελεπὴ τῆς ἀναρρήσεώς του στὸ θρόνο, τοῦ εἶπε μιὰ μέρα: Μεγαλειότατε, μοῦ ἔχει μείνει ἀλησμόνητη ἡ ὄψι, ποὺ εἴχατε τότε (ὁ Λουδοβίκος ἦταν μόλις πέντε χρόνων)· ἤσαστε ὡραῖος, ὡραῖος σὰν τὴν ἐλπίδα.

Τὸ παιδὶ ἔχει τρία πράγματα, ποὺ μᾶς θέλγουν καὶ μᾶς συγκινοῦν περισσότερο ἀπὸ κάθε τι: τὴ χάρι, τὴν ἀθωότητα καὶ τὴν ἀδυναμία. Καὶ σ' αὐτὰ ἂς προσθέσουμε ὅτι τὸ κάθε παιδί, καὶ τὸ πιὸ συνηθισμένο, εἶναι ἕνα θαῦμα.

Ἐκεῖνο, ποὺ ὁ ὥριμος ἄνθρωπος καὶ ὁ πιὸ μορφωμένος ἀκόμη μαθαίνει καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς του, δὲν εἶναι τίποτε μπροστὰ στὸν ὄγκο τῶν γνώσεων, τῶν ἐνψιῶν καὶ τῶν ἰδεῶν, ποὺ ἀποκτᾶ τὸ παιδὶ ἀπὸ τὸν πρῶτο μέχρι τὸν ἕκτο χρόνο τῆς ἡλικίας του. Μαθαίνει νὰ μιλάη, νὰ βλέπη, νὰ βαδίζη, νὰ σκέπτεται, ν' ἀντιλαμβάνεται, νὰ κρίνη. Κάθε βῆμα, ποὺ κάνει τὸ παιδὶ στὴ ζωή, εἶναι καὶ μιὰ κατάκτησις.

Καὶ ἕνα ἄλλο σπουδαῖο: Κάθε παιδὶ εἶναι καὶ ἕνα μυστήριο. Δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κυττάξῃ κανεὶς προσεκτικά, χωρὶς νὰ πῇ μέσα του: Τί θὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ παιδὶ στὸ μέλλον; Χίλιες - δυὸ ἀμφιβολίες στριφογυρίζουν στὸ μυαλό του.

Τὸ μικρὸ παιδὶ εἶναι θελκτικό,

...Μὲ τὸ γλυκό του χαμόγελο,
μὲ τὴ πηγαία εἰλικρινειά του,
τὴ φωνούλα του, ποὺ θέλει νὰ
τὰ πῇ ὅλα,
μὲ τὰ δάκρυά του, ποὺ ἀποτόμως παύουν,
ἀφήνοντας τὸ βλέμμα του νὰ πλανᾶται ἔκπληκτο καὶ θελκτικό,
προσφέροντας ἀπὸ παντοῦ τὴ νεαρὴ ψυχή του στὴ ζωὴ καὶ
τὸ στόμα του στὰ φιλιά.
(Βίκτωρος Οὐγκώ: «Φύλλα Φθινοπώρου»).

Τὸ παιδὶ εἶναι μιὰ εὐλογία τοῦ Θεοῦ, μιὰ παρακαταθήκη τοῦ οὐρανοῦ. Εἶναι μιὰ ψυχή, ποὺ τὰ πάθη δὲν ἔχουν ἀμαυρώσει τὴ καρδιά.

★

—Γυναίκα, εἴμαστε πολὺ δυστυχισμένοι.

—Γιατί;

—Γιατί, γιατί; ἐρωτᾶς. Ἔχεις τίποτε κεφάλαια;

—Τί θὲς νὰ πῆς;

—Ἔχουμε κανένα ποσόν, κανένα περιουσιακὸ στοιχεῖο, ποὺ νὰ μᾶς ἀποδίδει κανένα κέρδος κάθε ἕξη μῆνες ἢ κάθε χρόνο;

—Ἔχουμε Κώστα, δυὸ κεφάλαια.

—Καὶ ποῦ εἶναι;

—Τὴ Μαρία μας καὶ τὸ Νίκο μας.

—Ὡραῖα κεφάλαια, εἶπε εἰρωνικὰ ὁ ἄντρας. Δυὸ βυζανιάρικα, ποὺ ὁ Θεὸς θὰ ἔκανε καλὰ νὰ τὰ κρατοῦσε γιὰ τὸν ἑαυτό του.

—Κώστα, τί εἶναι αὐτὰ ποὺ λές;

Καὶ ἡ μητέρα ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

Ὁ σύζυγος, τίμιος ἄνθρωπος κατὰ βάθος, κατάλαβε καλὰ αὐτὴ τὴ γλῶσσα τῶν δακρύων καί, παίρνοντας θωπευτικὰ τὸ χέρι τῆς γυναίκας του, τῆς λέγει:

—Ἔλα, μὴ κλαῖς.

Καὶ ἀμέσως σηκώνεται, ξεσκεπάζει τὴν κούνια, ὅπου κοιμωσαντε τὰ δυὸ μωρὰ — τὸ ἕνα δέκα μηνῶν καὶ τὸ ἄλλο δύο χρόνων — καὶ ἀρχίζει νὰ τὰ χαϊδεύῃ...

Σαράντα χρόνια ἐπέρασαν ἀπὸ τότε... Βρισκόμαστε τώρα σ' ἕνα σπιτάκι, στὴν εἴσοδο ἑνὸς χωριοῦ. Μιὰ κληματαριὰ μὲ καταπράσινα κλήματα καὶ μὲ τραγανὰ σταφύλια στολίζει τὴν πόρτα καὶ τὰ δύο παράθυρα πολὺ ὡραιότερα ἀπὸ ὅ,τι θὰ μποροῦσε νὰ στολίσῃ τὸ σπίτι καὶ ὁ καλύτερος ντεκορατίστας τοῦ Παρισιοῦ.

Σ' ἕνα δρύϊνο σκαμνί, κάτω ἀπὸ τὴ σκιὰ μιᾶς μουριᾶς, κάθεται ἕνας ἄντρας, ποὺ τὰ γκρίζα μαλλιά του φανερώνουν ὅτι ἔχει περάσει τὰ ἑξήντα. Μιὰ ψάθα προστατεύει ἀπὸ τὶς καυτερὲς ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου τὸ πρόσωπό του, ποὺ φαίνεται σᾶν μπρούτζινο ἀπὸ τὴ σκληρὴ δουλειὰ τῶν ἀγρῶν.

—Ὁρίστε, ὁ καφὲς σας εἶναι ἕτοιμος, ἀκούγεται μιὰ γλυκειὰ φωνὴ καὶ συγχρόνως ἕνα χαριτωμένο παιδάκι δέκα χρόνων φέρνει στὸν παπποῦ γάλα μὲ καφέ.

Καὶ νὰ σκέπτεται κανεὶς ὅτι ὀφείλουμε αὐτὴ τὴν εὐτυχία στὰ παιδιά μας, λέγει ὁ πατέρας, ἐνῷ ἕνα δάκρυ αὐλακώνει τὸ πρόσωπό του.

—Μάλιστα, πρέπει νὰ τὸ λέμε, Κώστα μου, προσθέτει ἡ γυναίκα του, ἡ ὁποία, ἐν τῷ μεταξύ, ἦλθε καὶ ἐκάθησε κοντά του. Δὲν σοῦ τὸ ὑποσχέθηκα; Τὸ βλέπεις, ὁ καλὸς Θεὸς μᾶς ἔδωσε δύο ἐξαιρετικὰ κεφάλαια, τὴ Μαρία καὶ τὸ Νῖκο. Τὸ οὐσιῶδες ἦταν ποὺ τὰ ἀναθρέψαμε καλά, ὅπως πρέπει.

7)2)65 ΚΥΡΙΑΚΗ ΧΑΝΑΝΑΙΑΣ
ΕΥΑΓΓ. ΜΑΤΘ. ΙΕ' 21—28

«...ΜΕΓΑΛΗ ΣΟΥ Η ΠΙΣΤΙΣ»

Τοῦ αἰδ. κ. ΓΕΩΡΓ. ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Κυρίου ἀποτελοῦν βέβαια διαπίστωσι γιὰ τὴ φλογερὴ πίστι ποὺ εἶχε ἡ Χαναναία ἐκείνη γυναῖκα, δείχνουν ὅμως καὶ τὴ μεγάλη σημασία, ποὺ ἔχει ἡ πίστις γιὰ τὴ ζωὴ γενικὰ τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι ἡ βάσι καὶ τὸ στήριγμα τῆς ζωῆς, εἶναι ἡ δύναμι μὲ τὴν ὁποίαν κατορθώνει ὁ ἄνθρωπος ὄχι μονάχα τὴ ζωὴ τῆς αἰωνιότητος νὰ κερδίσῃ ἀλλὰ καὶ τὰ προβλήματα τῆς παρούσης ζωῆς νὰ ἐπιλύσῃ καὶ μάλιστα ὡρισμένες φορὲς μὲ ἀνεξήγητους τρόπους ποὺ ἀποτελοῦν πραγματικὰ θαύματα.

Δὲν θέλουμε νὰ ἀρνηθοῦμε τῆς ἐπιστήμης τὰ καταπληκτικὰ ἐπιτεύγματα, ἀλλὰ αὐτὰ ὅλα μπροστὰ στὸ κατόρθωμα μιᾶς Χαναναίας εἶναι τιποτένια. Πράγματι ποιὸς μπορεῖ νὰ ἀμφισβητήσῃ ὅτι ἡ Ρωσία παρουσιάζει σήμερα μεγάλη ὑπεροχὴ στοὺς πυραύλους καὶ στὰ διαστημόπλοια; Καὶ ὅμως ἡ ἐπιδημία τῆς Ἱσπανικῆς γρίππης ποὺ ἔπεσε τελευταία στὸ λαό της θερίζει ἀνηλεῶς μικροὺς καὶ μεγάλους καὶ στέκουν μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ θανατικὸ οἱ ἄνθρωποι ἀδύναμοι. Ἀλλὰ τέτοια περιστατικὰ παρουσιάζονται πάντοτε στὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, περιστατικὰ ποὺ φανερώνουν, ὅτι ἄλλος εἶναι τῆς ἐπιστήμης ὁ δρόμος κι' ἄλλος τῆς πίστεως ὁ σκοπός. Καὶ ἀκριβῶς ὅπου ἡ ἐπιστήμη ἀποδεικνύεται ἀδύνατη καὶ ἀνίκανη νὰ βοηθήσῃ τὸν ταλαίπωρο ἄνθρωπο, ἐκεῖ χρειάζεται ἡ πίστι νὰ τοῦ προσφέρῃ θαυματουργικὰ ὅ,τι ζητεῖ.

Αὐτὸ μήπως δὲν παραδέχονται καὶ πολλοὶ γιατροὶ ποὺ ἀντιμετωπίζουν δαιρεὶς περιπτώσεις ἀσθενείας μπροστὰ στὶς ὁποῖες σηκώνουν τὰ χέρια ἀνίσχυροι νὰ προσφέρουν κάτι ἀπὸ τὴν ἐπιστήμη τους καὶ ὁμολογοῦν ὅτι μόνον θαῦμα μπορεῖ νὰ σώσῃ τὸν ἄρρωστο! Ἡ μήπως τὸ ἴδιο δὲν ἔγινε καὶ στὴν περίπτωσι τῆς Χαναναίας τῆς ὁποίας ἡ δαιμονισμένη κόρη δὲν εἶχε βρῆ θεραπεία κοντὰ στοὺς γιατρούς! Ἡ μήπως καὶ σήμερα δὲν γίνεται τὸ ἴδιο μὲ παρόμοιες περιπτώσεις δαιμονισμένων ποὺ θεραπεύονται ὄχι βέβαια στὶς ψυχιατρικὲς κλινικὲς καὶ στὰ νοσοκομεῖα, ἀλλὰ μὲ τὴ θερμὴ πίστι πρὸς τὸ Θεό; Δημιουργεῖ δὲ ἡ πίστι θαύματα ὄχι μόνο σὲ περιπτώσεις δαιμονισμένων καὶ ἀρρώστων ἀλλὰ σὲ ὅλα τὰ θέματα τῆς ζωῆς ἀρκεῖ νὰ εἶναι πίστι ζωντανὴ καὶ θερμὴ δηλαδὴ «μεγάλη πίστις» ὅπως τῆς Χαναναίας. Ἀλλὰ ποῦ νὰ βρεθῇ τέτοια σήμερα;

Σωστὸ εἶναι αὐτό, φίλοι ἀναγνῶσται. Ἡ θλιβερὴ ἀλήθεια εἶναι ὅτι πολεμεῖται ἡ πίστι ἐπίσημα καὶ ἀνεπίσημα. Ὅ,τι ἔχει σχέσι μὲ τὴν πίστι καὶ τὴ θρησκευτικὴ ζωὴ ἀπὸ τοὺς μεγάλους μὲν ὑπονομεύεται καὶ ἐμπαίζεται ἀπὸ τοὺς μικροὺς δὲ παραμελεῖται μὲ ἀδιαφορία ἐγκληματική. Καὶ ἔχομε φθάσει σὲ σημεῖο ὥστε νὰ ζητοῦμε καὶ τὴ ρύθμισι καὶ ἐπίλυσι τῶν προβλημάτων τῆς ζωῆς εἴτε εἶναι γενικὰ καὶ πανανθρώπινα, εἴτε οἰκογενειακὰ καὶ ἀτομικά, μὲ τὸ μηχανοκρατικὸ πνεῦμα, μὲ τοὺς ὑπολογισμοὺς καὶ τὶς ἐπιστημονικὲς μας θεωρίες, ἐνῶ τὸ Θεῖο καὶ πανίσχυρο παράγοντα τῆς πίστεως τὸν ἔχομε σχεδὸν τελείως παραμερίσει ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ τὰ προβλήματά της καὶ τὸν κρατᾶμε τυπικὰ μόνο στὸ ὄνομα καὶ στὶς ἐπιφανειακὲς ἐ,δηλώσεις τῆς θρησκευτικῆς ζωῆς.

Κάνουμε δηλαδή, ὅ,τι ἔκανε καὶ ὁ ὄχλος ἐκεῖνος ποὺ ἀκολουθοῦσε τὸν Κύριο, ὁ ὁποῖος ἐπίστευε «τοῖς χείλεσι» μόνον, ἐνῶ στὴ ζωὴ καὶ στὰ ἔργα ἦταν λαὸς παχυλὸς στὶς ἀντιλήψεις, ὑλιστὴς καὶ κατώτερος. Νὰ ὅμως ποὺ μέσα ἀπὸ τὸν ὄχλο ἐκεῖνο φαίνεται ἡ ταπεινὴ Χαναναία. Κανένας δὲν τὴν προσέχει. Ἦταν ἄλλωστε τόσον ἄσημη καὶ κατώτερη ἐξωτερικά. Ξεχωρίζει ὅμως στὰ μάτια τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, διότι Ἐκεῖνος ἔβλεπε μέσα της φωτεινὴ τὴν πίστι ποὺ τὴν κρατοῦσε ψηλότερα ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους, μὲ τὴ δύναμι τῆς ὁποίας ἦρθε κοντά Του καὶ χάριν τῆς ὁποίας ἐδικαιοῦτο νὰ ἐπιτύχῃ θαυματουργικὰ τὸ ποθούμενο.

Ἂς ρίξουμε καὶ μεῖς μιὰ ματιὰ προσεκτικὴ σ' αὐτὴ «τὴ μεγάλη πίστι». Ἡ Χαναναία ὀνομάζει τὸν Ἰησοῦν Κύριο, ποὺ σημαίνει αὐτὸ ὅτι τὸν πιστεύει σὰν Θεό, διότι ἡ λέξι Κύριος μόνο στὸ Θεὸ ἀνεφέρετο καὶ δὲν ἐχρησιμοποιεῖτο ποτὲ γιὰ τὶς τυπικὲς φιλοφρονήσεις τῶν ἀνθρώπων ὅπως σήμερα. Τὸν ὀναμάζει ἐπίσης Υἱὸν Δαβίδ ποὺ σημαίνει αὐτό, ὅτι πιστεύει τὴν προγονική Του ρίζα σύμφωνα μὲ τὰ λόγια τῶν Προφητῶν κι' ἔτσι τὸν πιστεύει ὡς Θεάνθρωπον. Βλέπουμε ἀκάμη νὰ παρακαλῇ ἐπίμονα, διότι, φαίνεται, ἤξερε ὅτι ὁ Θεὸς δοκιμάζει τὴν πίστι καὶ ὁ ἄνθρωπος δὲν θὰ πρέπει νὰ ἀπογοητεύεται, ὅταν ὁ Θεὸς ἀργεῖ νὰ ἐκπληρώσῃ τὰ αἰτήματά του ἀλλὰ θὰ πρέπει νὰ ἐπιμένῃ μέχρι τέλους. Ἡ δική της μάλιστα πίστι ἀποδεικνύεται πολὺ σταθερὴ καὶ ἀκλόνητη, διότι κρατάει μὲ ὑποδειγματικὴ ταπεινωσι ὅλες τὶς περιφρονήσεις καὶ τοὺς ἐξευτελισμοὺς ποὺ τῆς κάνει ὁ Κύριος. Μποροῦσε λοιπὸν μὰ τέτοια πίστι νὰ μὴν τὴ θαυμάσῃ καὶ ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς καὶ νὰ μὴν τὴν ἐπαινέσῃ δημοσίᾳ καὶ νὰ μὴν τὴν βραβεύσῃ πλουσιοπάροχα!! Ἀλλὰ τὸ θέμα γιὰ μᾶς εἶναι ἄλλο. Ποῦ εἶναι ἡ δική μας πίστι; Καὶ γιατὶ νὰ μὴ ἀκολουθοῦμε τὸ παράδειγμα τῆς Χαναναίας, παράδειγμα τόσο φωτεινὸ καὶ ἀξιοζήλευτο!!

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πατρέως 7: α) Διαμέρισμα τεσσάρων δωματίων, χώλ, κουζίνας καὶ ταράτσας. β) Διαμέρισμα τριῶν δωματίων, κουζίνας καὶ λουτροῦ, ἀμφότερα κατάλληλα διὰ κατοικίαν, γραφεῖα, ἐργαστήρια κ. λ.π. Πληροφορίαι καθ' ἑκάστην τηλέφωνα 34-10 καὶ 30-66.

ΜΙΑ ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΗ ΕΞΗΓΗΣΙΣ

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ

Ἡ ἀντικατάστασις τῶν ἐπιθυμιῶν μας μὲ σύμβολα. - Ὁ καθορισμὸς τῶν συμβόλων. - Αἱ ἀπόψεις τῶν Σ. Φρόϋδ καὶ Κ. Χώλ

Τοῦ ἐν Ν. Ἐβόρκη συνεργάτου μας κ. Δ. Γ. ΚΑΡΜΟΚΟΛΙΑ

Ἡ σημασία τῶν ὀνείρων ἔχει ἀπασχολήσει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων. Μία παλαιὰ ἄποψις ἦτο ὅτι τὰ ὄνειρα περιγράφουν τί συμβαίνει εἰς τὴν σκέψιν καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου ὅταν ἀποχωρίζονται τὸ σῶμα κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ὕπνου. Κατ' ἄλλους, τὰ ὄνειρα προλέγουν τὸ μέλλον. Τέλος, μία τρίτη ἀλιγώτερον ἀφελὴς ἄποψις, ὑποστηρίζει ὅτι τὰ ὄνειρα ἀποτελοῦν ἕνα ἰδιαίτερον τρόπον σκέψεως. Εἶναι δὲ αὐτὴ ἡ σκέψις ἰδιαιτέρα, διότι ὡρισμένα ἀντικείμενα ἢ σύμβολα, τὰ ὀνειρευόμεθα, δὲν ἔχουν τὴν αὐτὴν σημασίαν ὅταν εὐρισκόμεθα ἐν ἐγρηγόρσει. Ἡ σημασία ἑπομένως τῶν ὀνείρων ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἑρμηνείας, τὴν ὁποίαν ἀποδίδομεν εἰς τὰ σύμβολα ταῦτα.

Τὸ ἐπιστημονικῶς περισσότερον παραδεδεγμένον σύστημα ἑρμηνείας συμβόλων ἔχει ὑποδειχθῆ ἀπὸ τὸν Αὐστριακὸν Σίγμουντ Φρόϋδ, τὸν ἱδρυτὴν καὶ πατέρα τῆς ψυχαναλύσεως. Ἡ ὅλη του σχετικὴ θεωρία ἀποτελεῖ ἕνα γιγαντιαῖον βῆμα προόδου ἐναντι τῶν μέχρι τοῦδε ὑπαρχόντων «ὀνειροκριτῶν», διότι ἀναγνωρίζει τὸ ὀνειρευόμενον ἀντικείμενον ὡς μίαν κεκαλυμμένην ἔκφρασιν ὑποσυνειδήτων ἐπιθυμιῶν. Εἶπε δὲ ὁ Φρόϋδ, ὅτι ὡρισμένα ὀνειρευόμενα ἀντικείμενα ἔχουν τὴν αὐτὴν σημασίαν παγκοσμίως, ἀνεξαιρέτως τόπου καὶ χρόνου. Εἰς αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ σημεῖον διεφώνησαν ὡρισμένοι νεώτεροι Ἀμερικανοὶ ψυχολόγοι, ἰσχυρισθέντες ὅτι ἀντὶ γενικεύσεως τῆς σημασίας τῶν συμβόλων, εἶναι προτιμότερον νὰ ἐξετασθῇ ἡ ἰδιωτικὴ ζωὴ τοῦ ἀτόμου διὰ νὰ προσδιορισθοῦν αἱ ἰδιαίτεραι ἐπιθυμίαι του, αἱ ὁποῖαι ἀντιπροσωπεύονται ἀπὸ τὰ ὀνειρευόμενα σύμβολα.

Διατί ὅμως ὀνειρευόμεθα μὲ σύμβολα καὶ ὄχι εὐθέως; Κατὰ τὸν Φρόϋδ, ἐπειδὴ αἱ πράξεις ἢ τὰ ἀντικείμενα, εἰς τὰ ὁποῖα τὰ σύμβολα ἀναφέρονται, εἶναι κοινωνικῶς ἀξιόμεμπτα. Κατὰ τὸν Ἀμερικανὸν ψυχολόγον Κάλβιν Χὼλλ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Φλωρίδος, ἐπειδὴ τὰ σύμβολα ἐκφράζουν ἐντονώτερον τὰς ὑποσυνειδήτους ἐπιθυμίας. Προσεπάθησε δὲ ὁ Χὼλλ νὰ προσδιορίσῃ τί κυρίως ἀντεπροσωπεύετο κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ὕπνου μας. Ἐπαληθεύουσα τὸν Φρόϋδ, ἡ ἔρευνα αὐτοῦ καὶ τῶν συνεργατῶν του καθώρισεν ἄνω τῶν 700 συμβόλων, τὰ ὁποῖα συνήθως ἀναφέρονται εἰς τὰς κάτωθι πράξεις ἢ ἀντικείμενα: Τὰ δύο γενετήσια ὄργανα-ἀνδρικὸν καὶ γυναικεῖον - ἀντιπροσωπευόμενα ὑπὸ 102 καὶ 95 σύμβολων, ἀντιστοίχως, ὁ θάνατος μὲ 62 σύμβολα, ἡ σεξουαλικὴ ἐπαφὴ μὲ 55, ὁ αὐνανισμὸς μὲ 25, ἡ μητέρα μὲ 15, ὁ πατέρας μὲ 14 καὶ ὁ εὐνουχισμὸς μὲ 12.

ΠΩΣ ΚΑΘΟΡΙΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΣΥΜΒΟΛΑ

Τί κάνει π.χ. τὸ μῆλον ἢ τὸν βασιλέα νὰ συμβολίζουν τὸ γυναικεῖον στῆθος καὶ τὸν πατέρα ἀντιστοίχως; Οἱ νόμοι τῆς συγγενείας, λέγει ὁ Φρόϋδ, ἰδίως δὲ ὁ νόμος τῆς ὁμοιότητος δύναται νὰ ἐξηγήσῃ τὴν δημιουργίαν σχέσεως συμβόλου - ἀναφερομένου ἀντικειμένου ἢ πράξεως.

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς τρόπους, κατὰ τοὺς ὁποίους λειτουργεῖ ὁ νόμος τῆς ὁμοιότητος, παρατίθενται κατωτέρω. Ὁμοιότητος ὡς πρός: 1) Τὸ σχῆμα: Ὅλα τὰ κυκλικὰ ἀντικείμενα— κολεὸς Ὅλα τὰ ἐπιμήκη — φαλλός. 2ῇ Τὴν λειτουργίαν πᾶν ὅτι, ἔχει ἐξωθητικὴν ἢ διατρητικὴν ἰδιότητα - τυφέκιον, πέννα, κοντός — φαλλός. 3) Τὴν πρᾶξιν: Πᾶν ὅ,τι ἀποχωρίζει μέρος ἐκ τοῦ συνόλου - ἀποκεφαλισμός, ἀποκοπὴ ὀδόντος, χειρός, κνήμης — εὐνουχισμός. 4) Τὸ χρῶμα: Κίτρινον — οὖρα, γαλακτώδεις οὐσίαι — σπέρμα. 5) Τὴν ἀξίαν: Κοσμήματα — σεξουαλικὰ ὄργανα. 6) Τὴν ποιότητα: Ἵππος — ἀνδρισμός, θηρίον — σεξουαλικὸν πάθος. 7) Τὴν προσωπικὴν ἐκτίμησιν: Ἀστυνομικός, διδάσκαλος, βασιλεύς — πατήρ. Νοσοκόμος, βασίλισσα — μήτηρ.

Εἰς τὰς ἀναφερθείσας λοιπὸν περιπτώσεις βλέπομεν ὅτι ἡ παρουσία τῶν συμβόλων ἔχει ἀντικαταστατικὸν χαρακτῆρα. Ὅ,τι προκαλεῖ ἐντροπὴν ἢ κίνδυνον κοινωνικῆς ἐπιπλήξεως, μετατρέπεται εἰς ἓν ἀβλαβὲς ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον χρησιμοποιεῖται ὡς σύμβολον.

Ὁ Χὼλλ, ὡς ἤδη ἀνεφέρθη, ἐδικαιολόγησε τὴν παρουσίαν τῶν συμβόλων ἐκ τῆς ἐπιθυμίας μας νὰ μετατρέψωμεν ἀφηρημένας πνευματικὰς καταστάσεις - σκέψεις, συναισθήματα καὶ ὁρμὰς - εἰς συ